

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

1

2019

45 Kč / 1,90 €

Učím se mluvit „kmenovým jazykem“

youtuber

Petr Kadlec

Jak se pozná
dobré kázání? /12

Joshua Harris
se omluvil
za své knihy /20

Parabible:
Ježíš na Hrad? /24

8 rozhovor: Petr Kadlec Buddha, Instagram a lámání rákosu

12 Ježíšova kazatelská „tajemství“ Dave Patty

19 Neolitický Adam a teologie spasení Odkud se vzal hřích?

připravujeme

- **téma: Svobodní lidé v církvi**
 - Marek Macák: Povolán být single – co to znamená a jak by to mělo v církvi fungovat?
- **rozhovor: Rachael a Jody Rectorovi**
 - misionáři z Kanady pořádají na Vysočině kurzy malování
- **kapela Christafari: misie v rytmu reggae**

co najdete v tomto čísle

úvodník

- 4 Bože pomsty, zaskvěj se!** Dita Frantíková

misie

- 6 Sen o čisté vodě** Lukáš Targosz

reportáž

- 7 Dcery Krále v Luhačovicích** Kateřina Coufalová

rozhovor

- 8 Bible mi připadala jako Buddha na druhou** Petr Kadlec

téma: Co zní z kazatelny

- 12 Pět tajemství Ježíšovy vyučovací metody** Dave Patty
13 Na co si dáváte pozor? anketa (kazatelé)
14 Jak se pozná dobré kázání? anketa (posluchači)
15 Předat mocné Slovo Michal Klesnil
16 Očekávání oprávněná a ta druhá Ráchel Bícová

můj příběh

- 17 „A já myslel, že se to moc nepovedlo!“** Jana Dykastová
17 Nechci odejít od Boha, jen hledám pravdu... Debora Macíková
18 „Vidíte? To je pro vás!“ Lenka Merhulíková

ze života církve

- 19 Neolitický Adam: jediný hříšník mezi vrstevníky?** Tomáš Dittrich
20 Z černobílé bubliny do barevného světa Lucie Vlasáková

manželství

- 21 Každý ode mě něco očekával** Karon Cecyová

z historie

- 22 Reformátor s mečem** Ulrich Zwingli, Jaroslav Pleva

recenze

- 24 Parabile** Tomáš Dittrich
25 Jak připravovat kázání Hana Rebeka Šiander

22 „Luther řekl, že jsem z Dábla“ Ulrich Zwingli – reformátor s mečem

ŽIVOT VÍRY

ročník 30 / leden 2019

cena 45 Kč / 1,90 €

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misi a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Bc. Lucie Vlasáková, DiS.

Ing. arch. Tomáš Dittrich

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich,

Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger,

Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr

Korektury: Bc. Lucie Vlasáková, DiS.,

Zdenka Brázdilová

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8

tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923

e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz.
Půlroční (250 Kč) či roční předplatné (499 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomoci on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamační na Slovensku:

Knihkupectvo Jonatán,

Legionárska 2, 811 07 Bratislava

tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk

<http://obchod.mrp.sk/vbh>

Distribuce pro zrakově postižené elektronicky:

Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1

tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147

Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři.

Redakce si vyhrazuje právo zaslat příspěvky krátit.

Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články,

které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde,

prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka řádkové i plošné inzerce

je druhého dne předchozího měsíce.

Později zadané inzertní zadání dle možností,

s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzertní odmítnout.

Seznamovací a fundraisingové inzertní

nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

ač to zní neuvěřitelně, právě tímto vydáním vstupuje Život víry do svého jubilejního, třicátého ročníku. A to přesto, že první číslo časopisu vyšlo jen před něco víc než 28 lety, v září 1990. Ale je to správně, klidně si to přepočítejte. (Pořád ještě věříte tvrzení, že matematika je dokonalá, absolutně přesná věda? ☺) Každopádně si myslím, že tyhle (ne)výroční kulatiny jsou docela legitimní záminkou, abych napsal něco o tom, proč tu Život víry ještě pořád je, proč ho měsíc po měsíci stále znovu tvoříme a nehodláme přestat.

Začnu příběhem, který jsem slyšel už před pěknou řádkou let: Kdysi ve středověku procházel poutník jakousi zemí a narazil na velkou stavbu. Přišel k prvnímu dělníkovi, který bušil kladivem a majlíkem do velkého pískovcového bloku, a zeptal se ho: „Co to tu děláte?“ Kameník se na něj ani nepodíval a zamumlal: „Copak nevidíte? Osekávám kámen.“ Muž šel dál a po chvíli se obrátil na jiného dělníka: „Co tady děláte vy?“ „Stavím zeď“, pokrčil rameny dotázaný a pokračoval v práci. Poutník popošel ještě kousek a položil stejnou otázku třetímu kameníkovi, který se věnoval stejné práci jako ti dva předchozí. Když uslyšel dotaz, odložil nářadí, celý se rozzářil a nadšeně odpověděl: „Vy to nevíte? Buduju tady katedrálu! Bude to ten nejkrásnější chrám k Boží slávě široko daleko!“

V redakci Života víry pracuji na plný úvazek už dost přes polovinu doby jeho existence. I když je to práce zajímavá a rozmanitá, i pro mě platí, že po tak dlouhé době na jednom místě už se musíte nastupu rutiny vědomě bránit, jinak „nezvána, nečekána“ přijde sama. Že mám tendenci ze zapáleného „stavitele katedrály“ sklouznout k mentalitě „otesávače kamenů“, jsem si uvědomil, když se mě před časem jeden mladík zeptal: „Jakou máš vizi pro budoucnost Života víry? Čeho chceš dosáhnout?“ Jako správný Čech, který se patosů raději vyhýbá, jsem byl zaskočen velkoslovem „vize“ a trochu rozpačitě jsem odpověděl: „No, chci co nejlépe sloužit čtenářům, chci pro ně připravovat co nejvyšší kvalitu časopisu...“ Přestože jsem to myslel naprosto upřímně, viděl jsem, že v tom mladém muži moje odpověď jiskru nadšení nezažehla.

Před pár týdny jsem na konferenci pro křesťanské vedoucí slyšel myšlenku, která mě zasáhla: „Pokud máš cíl, který tě nepřesahuje, takový, jehož dosažení je ve tvých silách a schopnostech, máš příliš malý cíl.“ Tehdy mi to došlo. To, že chci, aby Život víry byl v roce 2019 lepší než v roce 2018, a přemýšlím, co pro to prakticky udělat, je správné, ale je to málo. Touha, aby Život víry byl nejvyšší kvalitním křesťanským časopisem v naší zemi, je v pořádku, ale ani to není dostatečně vysoký cíl. Život víry má mnohem větší poslání, mnohem zásadnější (ano, použiju to slovo!) vizi: Celkovou proměnu a kvalitativní i početní růst české církve. Aby byla jednotná, zdravá, radostná... Aby byla nadšená z Ježíše a aby z lásky k němu hledala a v každém ohledu naplňovala jeho vůli. Aby byla otevřená pro hledající a přinášela všem okolo

žívou vodu Dobré zprávy. Aby měla vliv. Neopřehlédnutelný, trvalý. Mým cílem není nic menšího než proměna celé naší společnosti evangeliem, Boží mocí.

Počkejte, ještě tu stránku neobracejte. Nejsem naivní snilek. Samozřejmě vím, že něco takového přesahuje možnosti jednoho časopisu. Ale nechci se spokojit s ničím menším – i když to nezvládnou sám (ba ani společně s kolegy v redakci ☺) a za sebe k tomu můžu přispět jen malou částí. Když jsem předchozích větech popsal svůj sen, použil jsem slovo církev; ve skutečnosti to je sen o nás, o mě,

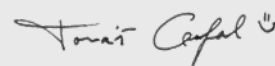
Otesáváš kámen?

o tobě, o jednotlivých křesťanech. Každý z nás má na starosti svůj „kámen“, ale to, nakolik máme při jeho „otesávání“ na mysli celkový projekt, to, jak má vypadat výsledek, má vliv na to, jak svůj díl práce děláme. Pokud víme, že naším cílem není jen jakž takž otesat šutr dohranata, ba ani postavit zeď tak, aby nespádla, ale něco mnohem většího a nádhernějšího, bude to znát. Ani na to nebudete muset kolemjdoucí složitě upozorňovat. Všimnou si sami.

Projekt Boží „katedrály“ (viz 1Pt 2,4–5) je nad možnosti jedné stavební firmy (společenství či denominace), není to ani plán pro jedinou generaci. Přesto (nebo spíš právě proto!) má cenu se na něm podílet. My v Životě víry chceme tenhle cíl sobě i vám připomínat, povzbuzovat k němu, dodávat vám inspiraci, brousit vám nástroje, mazat vám svačiny... ale je na vás, jestli se přidáte. My děláme časopis, vás Pán Bůh nejspíš povolává k něčemu jinému. Vstupujte do toho. Naplňte to. Pokud nevíte, jaký je váš úkol v Božím království, hledejte ho. Mezitím se můžete zapojit aspoň do toho, co už víte a vidíte. Potřebujeme se navzájem.

Začátek roku je příležitostí se zasnít.

Zkuste to. Jakou máte perspektivu pro svůj život... pro svou rodinu... pro své společenství či církev... pro náš národ? Pamatujte: Pokud máte cíl, který vás nepřesahuje, máte příliš malý cíl.

Tomáš Coufal

Bože pomsty, zaskvěš se!

Zapojíme se do hry o směr dějin?

Dita Frantíková

Já se nechci mstít. Obvykle se na mě žádají nepřátelé nevrhají, a už vůbec ne ozbrojení. Taková, o kterých se píše v knize Žalmů, ty hordy válečníků, které v dávných dobách obklopovaly bezbranné lidi. Jenže Bůh mi v srdci tak nějak ukazuje: Pomsta je důležitá, potřebuješ to pochopit.

Čím jsme starší, tím jsme pracovitější, toho už jsem si všimla dávno. Školáci se dožadují volna a odpočinku, dospělí se dál plouží po bytě, vytírají, zvedají věci z podlahy, míchají špagety, uklízí ze stolu. Možná jsou rok od roku unavenější, ale o to úporněji usilují zvládnout život. Už

vidí, že když se přestanou snažit, události života je převálčují. Dětem je to jedno – vždyť to přece zařídí rodiče. Nebo přesněji: není jim to jedno, protože ani nevědí, že by jim to jedno být mohlo. Zlý rodič chce, aby dítě po dopsání úkolu dalo sešit do tašky. A oběť, ubohé přepracované dítě, netuší, že je to na seznamu denních povinností jeho táty bod 381. A z těch 422 bodů, které tam táta má, se tři dají odložit na zítra a jeden se nemusí splnit vůbec.

A tak plníme svoje povinnosti a přitom vyhlížíme Hospodina. Chceme prožívat ty upracované dny pod jeho vládou. (Nerozebírám zde, zda je tak skutečně prožíváme – o většině z nás, kteří každý měsíc otevíráme Život víry, jistě platí, že chceme.) Čteme si Bibli a díky ní jsme mu stále blíží. Víc ho chápeme. V náročných situacích mu nově rozumíme.

Bůh malé děti miluje a ony se o něm učí jako o pastýři. Jako o Ježíši v bílých šatech, který vyprávěl dětem pohádky. Dospívající se ho třeba i bojí a vyrovnávají se s tím, zda jim víc bere, nebo dává. A dospělí – jsou vděční, že mají někoho, kdo drží tenhle svět svojí mocí a na koho se dá se vším obrátit. Mají někoho, kdo je má rád.

Boje v době nadbytku banánů

A teď už zpět ke mně – já se nechci mstít. Naučila jsem se uklízet a pracovat, a to mi stačí. Chci být obětavá a pohostinná. Chci být hodná na manžela, děti a sousedy. Jenže Duch svatý mi v srdci ukazuje: musíš bojovat. Nejsi na světě jen proto, abys laskavostí ukazovala okolí na Krista. To je důležité, ale není to všechno. A tak čtu žalm 94: „Bože pomsty, zaskvěš se!“ Píše se tu o zlých lidech. Ve mně se to pere – já nechci lidem škodit a trestat je. Jestli se Bůh chce mstít, tak prosím, ale já při tom být nechci. A čtu: „Chrlí drzé řeči, vychloubají se všichni činitelé nepravosti ... deptají tvůj lid, Hospodine, utlačují tvé dědictví ... hubí vdovu i příchozího, i sirotky vraždí...“ Duch svatý mě vede správně. Musím zlo nenávidět. Jinak to zlé dočista převálčuje dobré Boží plány. Musím se nasadit v modlitbě a stát v té bitvě na Boží straně. Vyhlížet, že Bůh se slabých zastane a že zlo zničí. Zvládneme to spolu, já a Bůh. Budu vyhlížet, že se Bůh pomsty zaskvěje.

Vyrostla jsem pod dekou socialistického Československa. Už bych na ni zapomněla, kdy-

krátce

◆ **Evangelium ve věznicích.** Celkem 120 odsouzených mělo v prosinci možnost slyšet evangelium. Jan Eriksen, norský evangelista, bývalý zločinec a autor knihy „Žil jsem v podsvětí“, jezdí kázat českým vězňům již 11 let. „Služba ve věznicích Janovi hodně leží na srdci. Přijel, ačkoli je mu už 71 let a byl jen týden po operaci. Většina kazatelů by nejspíš dala přednost rekonvalescenci,“ přiblížila okolnosti jeho zimní návštěvy tajemnice KMS Hana Pospíšilová, která jeho službu v Česku koordinuje.

Ve dnech 4.–7. 12. 2018 Eriksen navštívil čtyři věznice – Ostrov nad Ohří, Oráčov, Jiříce a Heřmanice. Podle Pospíšilové na jeho výzvu reagovali téměř všichni zúčastnění pozitivně – dokonce i ti, u kterých to podle jejich mimiky a vystupování nečekala. „Stoupili si a nahlas se modlili modlitbu spasení. Líbilo se mi, že Jan kladl velký důraz na to, že modlitba je jen prvním krokem a že se neobejdou bez denního čtení Bible,“ uvedla Pospíšilová.

Všem zájemcům byl zdarma nabídnut Nový zákon, ne všichni však této nabídky využili. Vězeňské knihovny také byly obohaceny o nové křesťanské knihy a filmy na DVD – některé z nich si se zájmem půjčují nejen vězni, ale i nevěřící zaměstnanci věznic.

Eriksen se snaží své posluchače aktivizovat. Tentokrát je např. vyzval, aby všichni naráz nahlas zakřičeli Ježísovo jméno. „Když ti chlapi řvali se zvednutou rukou, Ježíš, byla to síla. Jan jim potom řekl: „Dobře si tenhle moment pamatujte; k Ježíši můžete volat kdykoli!“ vzpomíná Pospíšilová. I ona k vězňům promluvila a věnovala jim propisky s nápisem „Ježíš tě neodepíše“. „V Oráčově jsem se jich zeptala, kdo z nich věří tomu, že je Ježíš nikdy neodepíše. Nejprve se přihlásil jen jeden člověk. Nakonec jich zvedlo ruku 12 ze 40. Je mi líto, že nevědí, jakou mají v Božích očích hodnotu,“ říká Hana Pospíšilová.

◆ **Vystoupení sborů z BJB?** Na listopadové oznámení čtyř sborů (Jablonec n. N., Kroměříž, Kuřim, Lovosice) a jedné stanice (Jilové u Děčína), že se rozhodly vystoupit z Bratrské jednoty baptistů, reagoval na konci listopadu Výkonný výbor (VV) BJB oficiálním prohlášením: „Přestože se zdá, že vedoucí oněch sborů část svojí kritiky směřují zvláště k některým postojům pražského sboru Na Topolce (instalovaná kazatelka, postoj k praktikované homosexualitě), je zřejmé, že odsoudili BJB jako celek. ... Toto zevšeobecňující odsu-

zující hodnocení našich sborů odmítáme, je pro nás velmi bolestivé a nezakládá se na pravdě. ... Zásadně odmítáme nepravdivé tvrzení, že opouštíme učení o ospravedlnění pouze z víry,“ píše se v prohlášení.

Členové VV v něm poukazují na fakt, že zmiňovaná jedna žena-kazatelka nebyla ordinovaná se souhlasem celé BJB, ale pouze instalovaná pro službu ve svém sboru. Také připomínají, že na sjezdu delegátů 2018 bylo schváleno usnesení deklarující vyloučení manželství mezi mužem a ženou. Také obhajují důvod svého členství v ERC – „především pro možnost mezikřesťanské spolupráce ve službě naší společnosti (např. služba vězeňských, vojenských nebo nemocničních kaplanů, zastávání se pronásledovaných křesťanů apod.)“. Připomínají, že k vystoupení z BJB je nutný souhlas dvou třetin členů sboru a že stanice církev opustit nemůže.

Situace se stále vyvíjí a zatím není zcela jasné, zda k odchodu všech čtyř sborů a stanice skutečně dojde. Zdá se ale, že v Jablonci, Kroměříži a Kuřimi v tom má vedení sborů dostatečnou podporu členů.

Na odsuzující slova vystupujících sborů namířená proti ERC veřejně reagoval i předseda Rady CB David Novák: „Jsem si vědom, že se s církvemi zastoupnými v ERC lišíme. Nikdy bych se ale neodvážil o nich paušálně tvrdit, že nepatří Kristu a že s nimi z principu nechci nic mít... Tento postoj je sektářský a evokující myšlenku, že my jsme ti praví... Uzavřít se ve své „křesťanské jeskyni ozvěn“ je sice správně

pohodlné, ale je to špatná cesta,“ napsal k tomu na svém blogu.

◆ **Konference o evangelizaci.** Ve dnech 23.–24. 11. 2018 se v Olomouci konal třetí ročník Konference o evangelizaci, kterou pořádala katolická charismatická Komunita Blahoslavenství. Cílem je hledání nových cest a způsobů, jak přiblížit

evangelium dnešním lidem. Zúčastnilo se jí asi 330 lidí z celé ČR i ze zahraničí.

Kněz Josef Prokeš začal přednáškou, v rámci které prezentoval svůj sociologický průzkum v Česku: Na výsledcích bylo překvapivé, že dvě třetiny z asi 550 respondentů mají zkušenosti s modlitbou, většina z nich si však myslí, že pro ně církev není.

Mě osobně zaujal seminář, který vedl Pavol Strežo a mesiánský žid Eyal Friedman z Jeruzaléma, s názvem „Mesiánskožidovské hnutí, jednota církve a zvěstování evangelia smíření“. Další zajímavou osobností byla Miriam Swaffieldová, která měla jednu přednášku („Učedníci, kteří dělají učedníky“) a dva workshopy (jak objevit svůj misijní styl a jak využít malé skupinky).

Ve Věznici Jiříce

by mě prodavačka neokradla o dvacetikorunu. Kouknu do dlaně na vrácené peníze, sklopím uši a jdu beze slova pryč. Vždyť nemám nárok... vždyť nemám důkazy. Až doma mi dojde, že je za tím jediné – myslím si, že nejsem důležitá. Že nějaký vnější mechanismus je podstatnější a na mně nezáleží. Že se mě stejně nikdo nezastane.

Na dvacete nezáleží. A nevím, zda se moje vnitřní nastavení někdy změní. Zajaté vzorce méněcennosti z doby pod demagogickou vládou nemají chuť mě opouštět ani v době nadbytku banánů. (Jako malá jsem vždy měla jeden na Mikuláše, protože jsme neměli známé v zelinářství a nemohli sehnat další pod pultem. Ale na to si nestěžuji! Jen je to prostě dnes jinak. Moje dítě klidně řekne, že na banán nemá chuť. Přeju mu to.) Ale dochází mi, že žalm o pomstě nebyl napsán jen pro Izraelce a válečnou dobu. „Bože pomsty, zaskvěj se!“ Zjednej právo! Ať se tady a teď děje spravedlnost! Budu při tom, až se Bůh bude mstít, a budu pomáhat, aby na místo zla přišlo dobro.

Být jako Jane Murplová

Vlastně se mi líbí, ta slečna Murplová. Stará známá z detektivek Agathy Christie, která kromě péče o zahrádku a pletení také rozlouskává jeden zločin za druhým. Chci být taky taková. Modlit se a vidět, jak Bůh mění dějiny.

Nedarovat démonům vítězství. Sledně Murplové dává křídla fakt, že se učí z osudů druhých. Vždy má k čemu přirovnat novou situaci a daří se jí „mít vhléd“. I mně Bůh dává vhléd do duchovních situací díky momentům, které jsem prožila a pochopila. V některých jsem prohrála, neporozuměla jsem jim. Nejenže jsem nebojovala, třeba jsem ani nevzala zbraně do rukou.

Prodavačka mě okradla o dvacetikorunu. Sklopím uši a jdu beze slova pryč.

Ale při pohledu zpět jsem to chápala a mohla se rozhodnout: Jestli mi, Pane, dáš další šanci, už budu vědět, jak na tohle obra. Občas se mi zdá neslušné, nevhodné mluvit o Bohu. Na třídní schůzce, při setkání se sousedkou, u stolu s příbuznými. Jednou je to správný odhad, podruhé jsou to falešné obavy a mluvit jsem měla. Být Jane Murplovou, uměla bych se správně rozhodnout hned. Takhle čekám, až mě to zkušenostmi a skrze Bibli naučí Bůh.

V Kalifornii bývá zřejmě někdy sucho. Aspoň mi to psal e-mailem jeden známý z Los Angeles. Je mu skoro osmdesát a myslí si, že křesťanství je

úzkoprsé, že mnohem lepší je pluralita názorů. A já přemýšlím: co mu mám napsat o Bohu, když už tolik slyšel? Bojovala bych, ale jsem opatrná. A nakonec píšu: „Za Elijáše bylo sucho, a pak se pomodlil a přišlo. Tak přeju, ať vám taky přší!“ A pak se pomodlím za dešť. Ani jsem se neodvážila napsat, že to udělám. A za tři dny přichází odpověď. „Dito, je to zvláštní – od té doby, cos psala o tom dešti, u nás prší.“ A tak sedím u počítače a jsem pohlčená Boží láskou. Nepršelo proto, že jsem se modlila. Pršelo proto, aby tenhle starý pán poznal Ježíše. On i já jsme součástí téhle velké hry o směr dějin. Je to velkolepá podívaná, a pomsta do ní patří!

Jestli je počasí v Kalifornii v mých rukou (to píšu s nadsázkou!), je v nich i tahle země. Boží vítězství v dílčích situacích. Volby. Profiláknutá úplatkářská aféra. Postoj mojí země k Izraeli. A pak to, co mě pálí nejvíc: osud mých vlastních dětí i rodičů. „Bože pomsty, zaskvěj se! Postarej se o ty, na kterých mi záleží, ať je nespoklne zlo!“ Chci být statistka téhle velké hry. Nejen člověk, který se prouklízá a proustará až k smrti. Ale jeden z těch, kdo krůček po krůčku rozšiřují vládu světla tady na zemi.

Mgr. Dita Frantíková je vedoucí mládeže v KS Praha.

Každý den konference začínala chválami a modlitbami, v pátek končila večerem chval a přímlyv za naši zem v tematicky vyzdobené katedrále sv. Václava.

Přála bych si, aby do budoucna byla konference ještě ekumeničtější, co se týče řečníků i účastníků. Protože jak řekl Pavol Strežo, smíření je v samém srdci evangelia.

Přednášky je možné si poslechnout na www.evangelizace.eu.

Dana Kenningová

◆ **Vítej, Duchu svatý.** První prosincový víkend pořádala církev Slovo života v Brně již 10. ročník konference, tentokrát s názvem „Vítej, Duchu svatý“. Zúčastnilo se jí okolo 300 návštěvníků. Její součástí byla i dětská konference plná her a zábavy, ale

Michal Vaněk a Micael Lundin

také chval a Božího slova, kdy děti osobně zakoušely Boží působení.

Jak říká pastor Michal Vaněk: „Vítej, Duchu svatý“ není jen pouhý název další konference, ale je to současně modlitba našich srdcí. Bůh nás v těchto posledních časech chce vybavit slovem víry a vyslat do vítězné bitvy. Současně nám chce ukázat duchovní zbraně, které nám dal, a naučit

nás je používat. Život věřícího bez moci Ducha svatého je jako dříví bez ohně, jako auto bez paliva nebo oslava bez radosti. Písmo nás ústy apoštola Pavla povzbuzuje, abychom se, neustále nechávali naplňovat Duchem“ (Ef 5, 18). Pokaždé v historii Božího lidu, když se věřící modlili a zvali Ducha svatého, on přicházel a jednal nadpřirozeným způsobem.“

Celá konference se již od počátku nesla v radostném duchu očekávání, oslavy a touhy po intimním setkání s naším Pánem. Hned první kázání zakladatele Slova života v ČR Micaela Lundina bylo v prorockém duchu o blížící se sklizni, která je pro naši zemi a Evropu připravena. Stěžejním poselstvím konference byla výzva k sebeobětující lásce k Bohu, k bratrům a sestrám a tomuto světu, která zaznívala v téměř každém slově, obzvláště silně pak při nedělní bohoslužbě s pastorem Michalem Vaněkem. Pokud budeme takto žít a milovat, pak není nemožné, aby nám Bůh dal moc Ducha svatého, která přináší zábraky a změnu do společnosti.

„Výjimečnou atmosféru s mocným působením Ducha svatého jsme mohli prožívat na večerních shromážděních, která byla věnována uctívání Boha a očekávání na Ducha svatého,“ píše Radka Krupičková z brněnského SŽ.

„Bůh k nám mluvil, povzbuzoval nás a ubezpečoval, že touží jednat ve všech generacích, přičemž zvláště povzbuzoval mladou generaci,“ ohlíží se za konferencí Michal Vaněk.

Radka Krupičková

◆ **Dokument o homosexuálním manželství.** Petice na podporu zakotvení manželství jako svazku muže a ženy do české ústavy měla v polovině prosince přes 80 tisíc podpisů. Kromě sbírání podpisů se Aliance pro rodinu v posledních měsících věnuje mimo jiné i pořádání přednášek a diskusí v různých společenstvích. Vede také mediální kampaň. Na svém kanálu na YouTube začátkem prosince zveřejnila dvacetiminutové video s názvem „Dokument o homosexuálním manželství“. Poslední požadavek? „ve kterém Aliance shrnuje své názory a argumenty k dané problematice. Zejména se zde věnuje otázce adopce dětí homosexuálními páry a snaží se vysvětlit, k jakým problémům by podle nich mohlo její povolení v budoucnu vést.

„Nejde ani tolik o adopci dětí, jako spíš o převýchovu celé společnosti. Už si vůbec nebudete smět myslet, že manželství osob opačného pohlaví je něco normálnějšího, než je vztah osob stejného pohlaví,“ dochází k závěru jeden z hlavních diskutujících, publicista a politický komentátor Roman Joch.

◆ **Prezident Zeman v Izraeli.** Ve dnech 25.–28. 11. navštívil Miloš Zeman se svou manželkou Ivanou a dalšími představiteli ČR stát Izrael. Jako první český politik promluvil v izraelském parlamentu, kde ve svém projevu slíbil, že udělá vše pro přesun české ambasády z Tel Avivu do Jeruzaléma. Z rukou ministra pro Jeruzalém Zeeva Elkina obdržel vyznamenání Obránce Jeruzaléma.

Společně s izraelským premiérem Benjaminem Netanjahuem Zeman otevřel Český

dům v Jeruzalémě. Oba přitom navštívili výstavu s názvem „Masaryk a země Izrael“, zachycující návštěvu prvního československého prezidenta v Palestině v roce 1927.

Český dům je společná kancelář státních agentur Czech Invest, Czech Tourism a Českých center, která se nachází v budově kina Cinematheque nedaleko jeruzalémského Starého Města. Nemá žádný diplomatický status, bude sloužit především k pořádání seminářů nebo setkávání s investory.

Češi a Izraelci se také dohodli, že budou spolupracovat v oblasti ekologie. Izrael by měl Česku pomoci s efektivnějším využitím vody, odpadních vod a s revitalizací toků. Čeští odborníci budou naopak Izraeli pomáhat s tříděním a recyklací plastů.

◆ **Památník smíření namísto mariánského sloupu?** Valné shromáždění Ekumenické rady církví (ERC), které se sešlo 20. 11. 2018 v Praze, navrhuje, aby se „vzhledem k blížícímu se výročí poprav 27 představitelů stavovského odboje na Staroměstském náměstí a v návaznosti na bohoslužbu smíření k 600. výročí smrti mistra Jana Husa“ postavil na místě bývalého mariánského sloupu symbolický památník smíření. Také vyslovilo záměr uspořádat v roce 2020 ve spolupráci s Českou biskupskou konferencí (ČBK) ekumenické shromáždění pokání k výročí bitvy na Bílé hoře. Chce s ČBK nadále spolupracovat i v oblasti nemocniční duchovenské služby a rozvíjet ji.

Valné shromáždění také podpořilo pojetí manželství jako svazku muže a ženy.